

Arrest

**nr. 51 570 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II en RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid,
de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 15 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die in eigen naam verschijnt voor de Belgische staat en loco advocaat C. DECORDIER voor de stad Gent.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 14 april 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 15 april 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51 § 2/ 51, §3, derde lid § 4, / 52, §3 / 52, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving/ verblijfskaart van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 14/04/2010 door (M.M.) (...) van Kameroen nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing :

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende gevraagde stukken werden niet voorgelegd : attest onvermogen + ziektekostenverzekering + document niet ten laste OCMW + bewijzen dat zij ten laste is van het Belgisch kind.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat op 27 september 2010 bij afzonderlijk verzoekschrift (rolnummer 59 714) een beroep tot nietigverklaring werd ingediend en op dezelfde dag nogmaals een beroep tot nietigverklaring (rolnummer 59 727) werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 15 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de bestreden beslissing dezelfde is, worden de zaken gevoegd. Ter terechtzitting worden hieromtrent geen opmerkingen geuit.

2.2. In haar verzoekschrift van 27 september 2010 in de zaak met rolnummer 59 714 duidt de verzoekende partij de “Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid” als verwerende partij aan.

De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad derhalve toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen. (cfr. RvS 10 juni 1997, nr. 66 659 en RvS 18 december 2001, nr. 101 932, Devos). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cfr. RvS 1 december 1999, nr. 83 770, Wijns en De Boeck; RvS 1 juli 2003, nr.121 147, c.v. Intercommunale Haviland).

2.3. Zowel de stad Gent vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen als de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werden als verwerende partij opgeroepen. De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelt in zijn nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing genomen werd door de stad Gent.

Op de bestreden beslissing wordt onderaan gesteld dat de beslissing genomen wordt door de burgemeester of zijn gemachtigde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing door het gemeentebestuur werd genomen in toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), nu in de bestreden beslissing enkel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij de gevraagde documenten niet heeft overgemaakt, met name attest van onvermogen, ziektekostenverzekering, documenten niet ten laste van OCMW en bewijzen dat zij ten laste is van het Belgisch kind. Dit artikel luidt als volgt: “§ 3.- *Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.*”

De bestreden beslissing werd getroffen door de gemachtigde van de burgemeester op grond van zijn autonome bevoegdheid die hem in dit verband wordt toegekend op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Bijgevolg werd de bestreden beslissing door de stad Gent genomen en dient de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid buiten zaken te worden gesteld. De stad Gent wordt als enige verwerende partij aangeduid. Ter terechtzitting gaan de partijen hiermee akkoord.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de zaak RvV 59 714 werpt de verzoekende partij een eerste middel op dat als volgt luidt: *“Schending van de termijnen – schending van de art.52,§4 van het KB van 08/10/1981.”*

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat ze haar aanvraag op 14 april 2010 ingediend heeft en dat de bestreden beslissing op 15 september 2010 werd genomen. Bijgevolg meent de verzoekende partij dat haar overeenkomstig artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie had moeten afgeleverd worden.

3.1.2. De verwerende partij repliceert niet op het middel van de verzoekende partij.

3.1.3. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een « verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet alle vereiste documenten binnen de wettelijke termijn heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit is slechts toepasselijk op de vreemdelingen die alle vereiste documenten hebben overgemaakt. In casu is dit niet het geval zodat de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit kan invoeren daar zij niet onder het toepassingsgebied van dit artikel valt. De verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Uit artikel 52, §3 volgt dat het gemeentebestuur zijn beslissing dient te nemen na het aflopen van de termijn van drie maanden die de verzoekende partij heeft gekregen om de gevraagde documenten over te maken. Dit houdt in concreto in, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag ingediend werd op 14 april 2010, dat het gemeentebestuur de beslissing dient te treffen na 14 juli 2010, wat te dezen gebeurd is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Zowel in de zaak RvV 59 727 als in de zaak RvV 59 714 voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij de moeder is van een Belgisch kind en dat ze met haar een gezin vormt. De verzoekende partij vervolgt dat ze door de bestreden beslissing evenwel uitgesloten wordt om zich in België te vestigen in functie van haar Belgisch kind.

3.2.2. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing geen verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening door de verzoekende partij van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dat verdragsartikel. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij vervolgt dat het haar toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Daarenboven heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat de verzoekende partij van haar gezin gescheiden wordt. Even-

min staat artikel 8 EVRM een rechtmatige toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in de weg.

3.2.3. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129 737; RvS 18 juni 2002, nr. 107 971; RvS 4 juli 2002, nr. 108 866).

3.3. Zowel in de zaak RvV 59 727 als in de zaak RvV 59 714 voert de verzoekende partij de schending van de materiële en formele motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

3.3.1. De verzoekende partij stelt dat nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de toepasselijke bepaling van het Vreemdelingenbesluit en dat voorts zowel de hoedanigheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid als van de burgemeester aangeduid wordt zonder precieze vermelding wie en op grond van welke wetsbepaling de beslissing genomen heeft. Tot slot stelt de verzoekende partij dat op de verso-zijde vermeld wordt dat de beslissing betrekking heeft op een weigering van verklaring van inschrijving van 14 augustus 2010. De verzoekende partij stelt dat ze nergens deze oorspronkelijke weigering van verklaring van inschrijving van 14 augustus 2010 kan verifiëren, wat uiteraard een tekortkoming uitmaakt.

3.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de motieven van de verzoekende partij:

“Verzoeksters beschouwingen betreffende art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

De formele motiveringsplicht vervat in het wetsartikel waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751. 4.7.1996. TB.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr, Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.vSt. 1993. z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, FIF. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt. is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt. Verzoekster stelt verder dat ze door verweerder nooit op de hoogte werd gesteld van de documenten die zij diende voor te leggen.

Verzoeksters beschouwingen missen feitelijke grondslag.

Verzoekster diende op 14.4.2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een burger van de Unie. Aan verzoekster werd op 14.4.2010 duidelijk meegedeeld welke stukken zij diende voor te leggen.

Gezien verzoekster de gevraagde stukken niet heeft voorgelegd werd geheel terecht geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden. De bewijzen ten laste van de descendent vóór de aanvraag werden niet voorgelegd.

Op 15.9.2010 werd door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent een beslissing genomen houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat ze de voormelde documenten niet heeft overgemaakt.

De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent heeft aldus geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van burgemeester handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en op basis van de gegevens waarvan hij kennis had, dit conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze werd genomen in toepassing van artikel 52 §3 van het K.B. van 8.10.1981 en dus t.a.v. een familielid van een burger van de Unie.

Dit blijkt ook duidelijk uit de motivering van de beslissing.

“heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (...).”

Verzoekster wordt overigens geacht hiervan op de hoogte te zijn aangezien zij zelf de aanvraag heeft ingediend.

Terwijl ook duidelijk blijkt dat de beslissing werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent. De vermelding “staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid” is zelfs geschrapt.

Immers, overeenkomstig artikel 523 van het K.B. van 8.10.1981 is enkel de burgemeester of zijn gemachtigde bevoegd om een beslissing te nemen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

3.3.3. Vooreerst wijst de Raad de verwerende partij erop dat de verzoekende partij niet de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en ook niet stelt dat de verwerende partij haar niet op de hoogte heeft gebracht van de documenten die zij diende voor te leggen. Evenmin wordt de schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de rechten van verdediging ingeroepen.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Wat de verplichting tot formele motivering in rechte betreft, moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat een mogelijke leemte in de juridische overwegingen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien blijkt dat dit verzuim de belangen van de verzoekende partij niet heeft geschaad (RvS 4 oktober 1994, nr. 49 427, RvS 29 juni 2001, nr. 97 246), hetgeen in casu niet blijkt. De Raad stelt vast dat in casu de rechtsgrond van de bestreden beslissing vermeld staat, met name artikel 52, §3 van de Vreemdelingenbesluit. Het gegeven dat de artikelen 51 §, 51, §3, derde lid en 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit niet geschrapt zijn en ten onrechte ook als rechtsgrond vermeld worden maakt niet dat bij eventuele lezing van de artikelen niet duidelijk is dat artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit van toepassing is. Daarenboven blijkt dit ook uit het geheel van de overwegingen van de bestreden beslissing, met name het gegeven dat de bestreden beslissing wordt genomen omdat de verzoekende partij de gevraagde documenten niet binnen de wettelijke termijn voorgelegd heeft en dat daarom haar het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt en uit het feit dat de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie uitdrukkelijk vermeldt dat de aanvraag overeenkomstig artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit behandeld zal worden. Ook dit geeft duidelijk aan dat de bestreden beslissing op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit werd genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de feitelijke overwegingen duidelijk vermeld werden, met name *“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde stukken werden niet voorgelegd: attest onvermogen + ziektekostenverzekering + document niet ten laste OCMW + bewijzen dat zij ten laste is van het Belgisch kind.”* Dienvolgens kan die mogelijke leemte in de juridische overwegingen niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt wie de bestreden beslissing genomen heeft daar zowel de hoedanigheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid als van de burgemeester aangeduid wordt zonder precieze vermelding wie en op grond van welke wetsbepaling de beslissing genomen heeft, wijst de Raad erop dat dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing rust. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester, daar de vermelding *“De Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid”* doorstreept werd en dat uit de stempel blijkt dat het om de gemachtigde van de burgemeester gaat. De grief van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

Waar de verzoekende partij tot slot stelt dat op de verso-zijde van de bestreden beslissing verwezen wordt naar een beslissing van 14 augustus 2010, gaat dit kennelijk om een materiële vergissing die niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. De Raad dient op te merken dat een gebrek in

de kennisgeving geen invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141 068).

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.4. De verzoekende partij voert geen andere grieven aan, ook niet in de repliekmemorie.

3.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd in de zaken gekend onder het nummer RvV 57 714 en RvV 57 727.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV 57 714 en RvV 57 727 worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN